

Sygn. akt IV U 1732/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: stażysta Sylwia Dymańska

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania L. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 23 września 2013 nr (...)

i 24 września 2013 roku nr (...)

w sprawie L. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość emerytury

oddala odwołania.

Sygn. akt IV U 1732/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 15 stycznia 2014 r.

Decyzją z dnia 23 września 2013 r., nr(...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 19 kwietnia 2013 r., przeliczył L. G. emeryturę od (...) r., tj. od osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury. Z uwagi na brak możliwości ustalenia podstawy wymiaru, przyjął, że emerytura wynosi 24% bazowej. Do wyliczenia wysokości świadczenia Zakład uwzględnił ubezpieczonemu 39 lat, 11 miesięcy i 7 dni okresów składkowych, w tym zagranicznych oraz nieskładkowych zagranicznych. Wysokość świadczenia wyniosła 739,40 zł. Kwotę tę podwyższono do kwoty najniższej emerytury, tj. 831,15 zł. Ostatecznie, emerytura ustalona została według proporcji 140 miesięcy pracy w Polsce do 477 miesięcy łącznej pracy z uwagi na ubezpieczenie za granicą i wyniosła 243,94 zł.

Decyzją z dnia 24 września 2013 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 27 sierpnia 2013 r., odmówił L. G. ustalenia podstawy wymiaru emerytury i obliczenia świadczenia zgodnie z art. 55 powołanej ustawy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że w przypadku ubezpieczonego brak jest możliwości ustalenia podstawy wymiaru świadczenia zgodnie z art. 15 ustawy, ponieważ nie posiada on 20 lat ubezpieczenia w Polsce oraz 10 kolejnych lat ubezpieczenia na terenie kraju przypadających przed datą złożenia wniosku. W ocenie organu rentowego, ubezpieczony nie spełnia też warunku z art. 18 ust. 3 ustawy, ponieważ zgodnie z potwierdzeniem austriackiej instytucji ubezpieczeniowej do ubezpieczenia w Austrii przystąpił w 1972 r. i nie posiada żadnego okresu opłacania składek w Polsce przed tą datą. Odnośnie obliczenia świadczenia zgodnie z art. 55 ustawy, podał, że ubezpieczony nie kontynuował ubezpieczenia po osiągnięciu wieku emerytalnego, tj. po (...) r.

Odwołanie od tych decyzji wniósł L. G., domagając się ich zmiany i ustalenia podstawy wymiaru emerytury, a następnie obliczenia wysokości świadczenia w prawidłowej wysokości. W uzasadnieniu odwołujący podał, że przez okres 10 lat, tj. od 14 listopada 1972 r. do 20 września 1981 r., był zatrudniony w Polsce, a w organie rentowym przedłożył wszystkie dokumenty stwierdzające okresy tego zatrudnienia i wysokość osiągniętych wówczas zarobków. Wskazał, że od 1 października 1967 r. do 21 października 1972 r. studiował, a we wrześniu 1972 r. odbył 1- miesięczną praktykę językową w Austrii. Pierwszą pracę w Austrii, po uprzednim prawie 10- letnim okresie zatrudnienia w Polsce, podjął zaś 3 marca 1982 r., co oznacza, że 10 kolejnych lat zatrudnienia na terenie kraju poprzedzających tę datę to okres od 3 marca 1972 r. do 3 marca 1982 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podał, że przyjęty sposób wyliczenia należnego odwołującemu świadczenia jest prawidłowy i oparty został na obowiązujących w tym zakresie przepisach prawa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący L. G. urodził się (...) r.

Od 1 października 1967 r. do 30 września 1972 r. odwołujący studiował architekturę na Politechnice (...). Od 14 listopada 1972 r. do 14 marca 1973 r. był zaś zatrudniony w (...)

w Z. na stanowisku stażysty, od 24 marca 1973 r. do 30 września 1973 r.

w (...)we W. na stanowisku asystenta projektanta i starszego asystenta projektanta, od 4 października 1973 r. do 15 kwietnia 1976 r. w Zakładzie (...) we W. na stanowisku starszego asystenta projektanta, od 16 kwietnia 1976 r. do 31 sierpnia 1978 r.

w (...)Zakładzie (...)

w N. na stanowisku p.o. kierownika zespołu architektonicznego i projektanta oraz od 1 września 1978 r. do 22 września 1982 r. w (...) w N. na stanowisku projektanta, z tym, że od 21 września 1981 r. do 20 września 1982 r. korzystał z urlopu bezpłatnego.

dowód:

- akta ZUS, w szczególności: kserokopia dyplomu ukończenia studiów wyższych z dnia 27.10.1972 r.- k. 3 cz. I akt, świadectwo pracy z dnia 14.06.1985 r.- k. 25 cz. II akt, zaświadczenia z dnia: 20.05.2005 r., 12.12.2005 r., 09.12.2005 r., 14.06.1985 r.- k. 23, 27, 51, 52 cz. I, k. 26 cz. II akt, kserokopie świadectw pracy z dnia: 25.11.1986 r., 15.04.1976 r., 30.09.1973 r. i 31.08.1978 r., 25.11.1986 r.- k. 30, 47, 56 cz. I, k. 17, 18 cz. II akt, kserokopia pisma z dnia 13.01.1986 r.- k. 48 cz. I akt, pismo (...)S.A. z dnia 06.03.2006 r.- k. 55 cz. I akt, zaświadczenie dotyczące przebiegu ubezpieczenia w Polsce- k. 59 cz. II akt,

Odwołujący udowodnił na terenie Polski 8 lat, 9 miesięcy i 28 dni okresów składkowych. W jego stażu pracy uwzględniono również 5 letni okres studiów wyższych na Politechnice (...), odbywanych od 1 października 1967 r. do 30 września 1972 r., jako okres nieskładkowy.

dowód:

- akta ZUS, w szczególności: zaświadczenie o okresie odbytych studiów wyższych z dnia 28.04.2005 r.- k. 20 cz. I akt, karta przebiegu zatrudnienia- k. 54 cz. II akt, zaświadczenie dotyczące przebiegu ubezpieczenia w Polsce- k. 59v cz. II akt,

Odwołujący podlegał ubezpieczeniu na terenie Polski na przestrzeni 11 lat, tj. od 1972 r. do 1982 r., a w ostatnim 20- leciu przed dniem zgłoszenia wniosku o emeryturę, tj. przed dniem 19 kwietnia 2013 r., nie był ubezpieczony w Polsce. Do ubezpieczenia za granicą przystąpił po raz pierwszy w 1972 r. Po osiągnięciu wieku emerytalnego, tj. po (...) r., nie kontynuował ubezpieczenia.

dowód:

- akta ZUS, w szczególności: karta przebiegu zatrudnienia- k. 54 cz. II akt, zaświadczenie dotyczące przebiegu ubezpieczenia w Polsce- k. 59v cz. II akt, potwierdzenie okresów ubezpieczenia na terenie Austrii- k. 68-69 cz. II akt,

W dniu 19 kwietnia 2013 r. odwołujący wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o emeryturę. Decyzją z dnia 2 sierpnia 2013 r. ZUS Oddział w T. przyznał wnioskodawcy emeryturę w kwocie zaliczkowej od (...) r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego do czasu ostatecznego potwierdzenia austriackich okresów ubezpieczenia.

dowód:

- akta ZUS, w szczególności: decyzja z dnia 02.08.2013 r.- k. 55 cz. II akt,

W piśmie z dnia 26 sierpnia 2013 r. skierowanym do ZUS, będącym reakcją na treść decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r., odwołujący domagał się ustalenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, tj. z okresu kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie- podnosząc, że w dniu 3 marca 1982 r. podjął pierwszą pracę w Austrii po uprzednim 10- letnim okresie składkowym w Polsce przypadającym od 3 marca 1972 r. do 3 marca 1982 r. W piśmie tym zawarł również wniosek o ustalenie emerytury według reguł określonych w art. 183 ust. 5 ustawy, tj. w wysokości 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

dowód:

- akta ZUS, w szczególności pismo odwołującego z dnia 26.08.2013 r.- k. 62-64 cz. II akt,

Zaskarżoną decyzją z dnia 24 września 2013 r. ZUS Oddział w T. odmówił ubezpieczonemu ustalenia podstawy wymiaru emerytury i obliczenia świadczenia zgodnie z art. 55 powołanej ustawy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że w przypadku odwołującego brak jest możliwości ustalenia podstawy wymiaru świadczenia zgodnie z art. 15 ustawy, ponieważ nie posiada on 20 lat ubezpieczenia w Polsce oraz 10 kolejnych lat ubezpieczenia na terenie kraju przypadających przed datą złożenia wniosku. W ocenie organu rentowego, ubezpieczony nie spełnia też warunku z art. 18 ust. 3 ustawy, ponieważ zgodnie

z potwierdzeniem austriackiej instytucji ubezpieczeniowej do ubezpieczenia w Austrii przystąpił w 1972 r. i nie posiada żadnego okresu opłacania składek w Polsce przed tą datą. Odnośnie obliczenia świadczenia zgodnie z art. 55 ustawy, podał, że ubezpieczony nie kontynuował ubezpieczenia po osiągnięciu wieku emerytalnego, tj. po (...)

dowód:

- akta ZUS, w szczególności: decyzja z dnia 24.09.2013 r.- k. 72 cz. II akt,

Zaskarżoną zaś decyzją z dnia 23 września 2013 r. ZUS Oddział w T., przeliczył odwołującemu emeryturę od (...) r., tj. od osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury. Z uwagi na brak możliwości ustalenia podstawy wymiaru, przyjął, że emerytura wynosi 24% bazowej. Do wyliczenia wysokości świadczenia Zakład uwzględnił ubezpieczonemu 39 lat, 11 miesięcy i 7 dni okresów składkowych, w tym zagranicznych oraz nieskładkowych zagranicznych. Wysokość świadczenia wyniosła 739,40 zł. Kwotę tę podwyższono do kwoty najniższej emerytury, tj. 831,15 zł. Ostatecznie, emerytura ustalona została według proporcji 140 miesięcy pracy w Polsce do 477 miesięcy łącznej pracy z uwagi na ubezpieczenie za granicą i wyniosła 243,94 zł.

dowód:

- akta ZUS, w szczególności: decyzja z dnia 23.09.2013 r.- k. 73 cz. II akt,

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumenty prywatne dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołania od zaskarżonych decyzji ZUS Oddział w T. z dnia: 23 września 2013 r. i 24 września 2013 r., w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę (ust. 1).

Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (ust. 6).

Podstawę wymiaru emerytury lub renty dla osób posiadających okresy ubezpieczenia za granicą, o których mowa w art. 8, ustala się na zasadach określonych w art. 15-17 (art. 18 ust. 1 powołanej ustawy), z tym, że przy ustalaniu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2, nie uwzględnia się lat kalendarzowych, w których ubezpieczony przez cały rok pozostawał w ubezpieczeniu za granicą (ust. 2), a jeżeli w ciągu 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, zainteresowany nie był ubezpieczony w Polsce, podstawę wymiaru

emerytury lub renty stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zainteresowany przystąpił po raz pierwszy do ubezpieczenia za granicą (ust. 3).

Jak wynika z okoliczności sprawy, brak jest możliwości ustalenia podstawy wymiaru należnego odwołującemu świadczenia w myśl art. 15 ust. 1 ustawy. Wnioskodawca, na co zwrócił zresztą uwagę w odwołaniu, podlegał ubezpieczeniu na terenie Polski na przestrzeni 11 lat, tj. od 1972 do 1982 r., jednak w ostatnim 20- leciu przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę nie był ubezpieczony w Polsce- co jest warunkiem zastosowania wskazanego wyżej przepisu. Okoliczność ta zaś umknęła jego uwadze.

Skoro odwołujący podlegał ubezpieczeniu na terenie kraju tylko przez okres 11 lat (1972-1982 r.), brak jest możliwości zastosowania w jego przypadku również art. 15 ust. 6 ustawy.

W sprawie nie znajduje też zastosowania wariant z art. 18 ust. 3 ustawy, ponieważ po raz pierwszy do ubezpieczenia za granicą odwołujący przystąpił w 1972 r., a więc 10- lecie poprzedzające bezpośrednio ten rok to lata 1962-1971, w których ubezpieczony nie był zatrudniony na terenie Polski.

W tym miejscu zauważyć należy, że w art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS ustawodawca posłużył się zwrotem „przystąpił po raz pierwszy do ubezpieczenia za granicą”. To, że w niniejszej sprawie odwołujący po raz pierwszy do ubezpieczenia za granicą przystąpił w 1972 r. wynika wprost z potwierdzenia okresów ubezpieczenia na terenie Austrii (k. 68-69 cz. II akt ZUS). Okoliczność tę zresztą potwierdził sam wnioskodawca, podnosząc w odpowiedzi na odwołanie, że we wrześniu 1972 r. odbył 1- miesięczną praktykę językową w Austrii. Istotnie, w potwierdzeniu okresów ubezpieczenia na terenie Austrii wyraźnie wskazano, że we wrześniu 1972 r. odwołujący podlegał ubezpieczeniu na terenie tego kraju i jest to pierwszy okres jego ubezpieczenia. Pierwsze zaś zatrudnienie, jak zresztą wskazał w odwołaniu, rzeczywiście podjął dopiero w marcu 1982 r. Nie było to jednak jego pierwsze ubezpieczenie na terenie tego kraju. W przypadku wnioskodawcy, okres kolejnych 10 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym przystąpił on po raz pierwszy do ubezpieczenia za granicą należy więc liczyć nie od marca 1982 r., ale od września 1972 r.

Zaskarżona decyzja z dnia 24 września 2013 r. jest zatem prawidłowa i oparta została na obowiązujących przepisach.

Słusznie w decyzji tej, z uwagi na brak możliwości ustalenia podstawy wymiaru świadczenia, organ rentowy przyjął, że emerytura wnioskodawcy wynosi 24% bazowej. Zasadnie też do wyliczenia jej wysokości uwzględnił odwołującemu 39 lat, 11 miesięcy i 7 dni okresów składkowych, w tym zagranicznych oraz okresów nieskładkowych zagranicznych.

Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że na terenie Polski odwołujący udowodnił łącznie 8 lat, 9 miesięcy i 28 dni okresów składkowych. W stażu tym organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu 5- letni okres studiów wyższych na Politechnice (...), przypadający od 1 października 1967 r. do 30 września 1972 r., jako okres nieskładkowy (art. 7 pkt 9 ustawy), ograniczając go do 1/3 udokumentowanych w Polsce okresów składkowych, co dało łącznie 2 lata, 11 miesięcy i 10 dni. Zabiegu takiego dokonał stosownie do treści art. 5 ust. 2 ustawy.

Organ rentowy ustalił emeryturę bez wyliczania podstawy wymiaru w kwocie najniższej, zgodnie z Komunikatem Prezesa ZUS z dnia 14 lutego 2013 r. w sprawie kwoty najniższej emerytury i renty, dodatku pielęgnacyjnego i dodatku dla sierot zupełnych oraz kwot maksymalnych zmniejszeń emerytur i rent (M.P. z 2013 r. poz. 95), ponieważ, jak już podniesiono, brak było możliwości ustalenia podstawy wymiaru świadczenia na podstawie art. 15 ust. 1 i 6 oraz art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Ostatecznie, wysokość świadczenia wyliczył według proporcji 140 miesięcy pracy

w Polsce do 477 miesięcy łącznej pracy z uwagi na ubezpieczenie za granicą- stosownie do treści art. 52 ust. 1 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1).

Zgodnie z obowiązującymi przepisami rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1) oraz nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2009 r. UE L Nr 284, poz. 1), osoba posiadająca okres ubezpieczenia w Państwie będącym członkiem Unii Europejskiej w minimalnym wymiarze 1 roku może z tego tytułu ubiegać się o świadczenie z systemu ubezpieczeń społecznych państwa, w którym udowodniła okres ubezpieczenia. Prawo do świadczenia jest przyznawane na podstawie wewnętrznych przepisów każdego państwa członkowskiego z zachowaniem zasad przewidzianych w przepisach powołanych rozporządzeń. W przypadku braku wymaganego stażu pracy w państwie, w którym osoba wnioskuje o świadczenie z ubezpieczenia społecznego do uprawnień doliczony zostaje okres zatrudnienia/ubezpieczenia przebyty w innych państwach członkowskich, natomiast wypłata dokonywana jest proporcjonalnie do okresów zatrudnienia/ubezpieczenia przez dany kraj.

W niniejszej sprawie odwołujący legitymował się potwierdzonym przez austriacką instytucję ubezpieczeniową okresem ubezpieczenia na terenie Austrii (k. 68-69 cz. II akt). Do stażu pracy można było mu więc doliczyć, zgodnie z powołanymi wyżej przepisami, okres tego ubezpieczenia, co też organ rentowy uczynił. Stosownie bowiem do treści art. 8 ustawy

z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz przy obliczaniu ich wysokości uwzględnia się okresy ubezpieczenia za granicą, jeżeli tak stanowią umowy międzynarodowe. Przepisy te to art. 52 ust. 1 lit. b), art. 52 ust. 1 lit. b i) oraz art. 52 ust. 1 lit. b ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Zgodnie z nimi, właściwa instytucja ustala wysokość świadczeń, jakie byłyby należne poprzez ustalenie teoretycznej kwoty świadczenia, a następnie kwoty rzeczywistej (świadczenie proporcjonalne), w następujący sposób: i) teoretyczna kwota świadczenia jest równa świadczeniu, o które zainteresowany mógłby się ubiegać, gdyby wszystkie okresy ubezpieczenia i/lub zamieszkania, ukończone z uwzględnieniem ustawodawstw pozostałych Państw Członkowskich, zostały ukończone na podstawie ustawodawstwa, które jest stosowane w dniu przyznania świadczenia. Jeżeli, zgodnie z tym ustawodawstwem, kwota świadczenia nie zależy od długości ukończonych okresów ubezpieczenia, kwota ta zostaje uznana za kwotę teoretyczną; ii) instytucja właściwa ustala następnie rzeczywistą kwotę świadczenia proporcjonalnego, stosując do kwoty teoretycznej stosunek długości okresów ubezpieczenia ukończonych przed realizacją ryzyka na podstawie stosowanego przez nią ustawodawstwa, do całkowitej długości okresów ubezpieczenia, ukończonych przed realizacją ryzyka na podstawie ustawodawstw wszystkich zainteresowanych Państw Członkowskich.

W oparciu o te przepisy w sposób prawidłowy organ rentowy ustalił wysokość należnej odwołującemu emerytury z uwzględnieniem wszystkich polskich i austriackich okresów ubezpieczenia (teoretyczna kwota świadczenia)- według proporcji wynikającej ze stosunku polskich okresów ubezpieczenia (140 miesięcy) do sumy okresów polskich i zagranicznych (477 miesięcy).

Rację miał również organ rentowy twierdząc, że w przypadku ubezpieczonego nie znajduje zastosowania przepis art. 55 ustawy.

Zgodnie z jego treścią, ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem

o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Przepis ten umożliwia ustalenie wysokości świadczenia osobom spełniającym warunki do przejścia na emeryturę na starych zasadach (art. 27) według reguł obowiązujących dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. (tj. na zasadach z art. 26), o ile osoby te kontynuowały ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu 60/65 lat życia i wystąpiły z wnioskiem o świadczenie po dniu 31 grudnia 2008 r., a emerytura obliczona w myśl art. 26 okaże się wyższa niż obliczona zgodnie z art. 53.

Artykuł 55 ustawy adresowany jest przede wszystkim do młodszych roczników ubezpieczonych urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r., którzy kontynuując ubezpieczenie emerytalne po dożyciu 60/65 lat osiągnęli- zwłaszcza po wejściu w życie ustawy- tak wysokie zarobki, że być może, ich świadczenie obliczone według zasad z art. 26 przewyższy kwotę emerytury ustalonej na podstawie art. 53.

Tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 lipca 2013 r., II UK 424/12 (LEX nr 1341674).

Stosownie do treści art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: 1) osiągnęli wiek emerytalny określony w ust. 2 (w przypadku kobiet) albo 3 (w przypadku mężczyzn) oraz 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

Jak stanowi ust. 3 pkt 3, wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych w okresie od dnia 1 kwietnia 1948 r. do dnia 30 czerwca 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat i 2 miesiące.

Odwołujący spełnia co prawda warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 powołanej ustawy, ponieważ w dniu 21 lipca 2013 r. osiągnął wiek emerytalny wynoszący 65 lat i 2 miesiące oraz legitymuje się co najmniej 25- letnim okresem składkowym i nieskładkowym, jednak jak wykazała analiza akt rentowych, po osiągnięciu wieku emerytalnego, tj. po dniu 21 lipca 2013 r., nie kontynuował on ubezpieczenia. Jego ubezpieczenie na terenie Austrii ustało bowiem w maju 2013 r., a na terenie Polski pracował ostatni raz w 1982 r.

Rację miał więc organ rentowy odmawiając L. G. wyliczenia świadczenia zgodnie z art. 55 powołanej ustawy.

W piśmie z dnia 26 sierpnia 2013 r. skierowanym do ZUS, będącym reakcją na treść decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r. przyznającej odwołującemu emeryturę w kwocie zaliczkowej, ubezpieczony zawarł wniosek o ustalenie emerytury według reguł określonych w art. 183 ust. 5 ustawy, tj. w wysokości 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Rację miał organ rentowy twierdząc, że również ten przepis nie znalazł w przypadku wnioskodawcy zastosowania, ponieważ dotyczy on osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., podczas, gdy odwołujący należy do osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. (21 maja 1948 r.).

Reasumując, stwierdzić raz jeszcze należało, że zaskarżone decyzje są prawidłowe, a odwołanie jako bezzasadne nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając to wszystko na uwadze, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak sentencji wyroku.

(...)

(...)

- (...)

- (...)

- (...)

(...)